Prendre's el seu temps, això és tot

Àlex Nogué, dimecres passat, a la Casa de Cultura
Foto: JOAN SABATER.

Sortint de la Casa de Cultura de Girona, on havíem assistit a la inauguració de l'exposició d'Àlex Nogué Un tren en pot amagar un altre, Ibet Vila, historiadora de l'art i coordinadora del cicle d'Exposicions Viatgeres de la Diputació en el qual s'inscriu el projecte, em comentava que en una ocasió que havia demanat a l'artista com sabia que una obra ja estava acabada, ell li havia respost sense dubtar: "Quan la veu algú altre." Suposo que Àlex Nogué treballa en un cert aïllament que li dona prou marge per estar a soles amb els seus quadres abans no l'interrompi ningú i, amb la seva mirada, se'ls apropiï. I m'imagino que n'hi deu haver d'altres que, en canvi, s'obstinen a romandre ocults, en un racó del taller, potser de cara a la paret, o en una habitació arrecerada on l'artista de tant en tant encara els interroga, els toca, els mira del dret i del revés, s'hi encanta, s'hi abisma com davant un foc.

Totes les obres que ha portat a la Casa de Cultura, en la primera exposició que celebra a Girona des de fa anys, han passat ja la prova de la mirada dels altres, excepte una. Una de sola que ha tancat dins un gran contenidor de fusta i a la qual el visitant només pot accedir si es pren la molèstia de demanar la clau al vigilant de la sala i accepta la invitació de tancar-s'hi tot sol. El dia de la inauguració, dimecres passat, érem una bona colla, i més d'un, encuriosit per aquella peça negada, va insistir perquè es fes una excepció i poguéssim entrar en comitiva a la caixa, però Àlex Nogué va ser inflexible: no obriria pas la porta perquè hi entréssim en tropell si, al capdavall, del que es tractava no és de significar una obra determinada, sinó l'experiència d'establir-hi una intimitat. Aquell dia, crec que només un dels presents va decidir-se a demanar la clau i entrar al santuari, molt discretament, mentre la resta conversàvem a fora. No sé si això ens hauria de fer rumiar o si val més no tenir-ho en compte, perquè a les inauguracions, ja se sap, la prioritat és una altra. En qualsevol cas, enmig d'aquell xivarri no és probable que es pogués establir una comunió gaire satisfactòria amb l'obra, de manera que vaig decidir arribar-me a la Casa de Cultura un altre dia per posar a prova la capacitat d'embadaliment que Àlex Nogué sosté que hem perdut i que prova d'incitar amb aquest "cos a cos" amb una de les seves pintures.

Vaig tornar-hi, de fet, l'endemà mateix, a una hora que no hi havia ningú més, excepte un home i la seva filla que justament acabaven de demanar la clau del reservat. No em vaig haver d'esperar gaire per prendre'ls el relleu, que vam formalitzar amb un deix de complicitat. "Estàs davant d'una pintura que s'ofereix a la teva exclusiva mirada", comença el text d'Àlex Nogué que t'entreguen en un sobre perquè el llegeixis un cop siguis a dins. Potser hi haurà gent que no el llegirà fins que arribi a casa, com vaig fer jo, però la sensació és ben bé aquesta: que una obra se t'ofereix sencera, si et prens el temps d'asseure-t'hi al davant. No té cap importància de quina imatge es tracti, ni què significa, ni per què és aquesta i no una altra. En el moment que estem sols, ens comprometem l'un amb l'altre, i jo podria ser un arbre que flota, i ella una dona asseguda amb un sobre a les mans. "Les obres guarden les mirades que reben", diu Àlex Nogué. Potser es continuen fent sota aquestes mirades, i quan es clausuri l'exposició, trauran de la caixa un quadre nou, fet de records, soledats i embadaliments.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 11-09-2017 Pàgina 27

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1235468-prendre-s-el-seu-temps-aixo-es-tot.html